

РЕШЕНИЕ

№ 192

гр. София, 15.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана Коледжикова

Членове: Мария Яначкова
Десислава Б. Николова

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
като разгледа докладваното от Мария Яначкова Въззивно гражданско дело
№ 20211000501178 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 904180 от 3 ноември 2020г. по гр. д. 162 /2018г. Окръжен съд - Благоевград е осъдил Националното бюро на българските автомобилни застрахователи, гр. София, да заплати на А. С. Т. сумата от 24 000. 00 лв. (двадесет и четири хиляди лева), представляваща обезщетение за претърпiani неимуществени вреди вследствие на ПТП, настъпило на 22.8.2013г. в района на манастир Спитали Месиняс, област Пелопонес, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 21.10.2018г. до окончателното ѝ плащане, като отхвърлил иска над уважения размер до предявения от 100 000 лв., както и иска за присъждане на законна лихва за забава за периода от 22.8.2013 г. до 21.10.2018 г. като неоснователни; осъдил ответника да заплати на адв. Т. П. адвокатско възнаграждение в размер на 1 250 лв. за осъществено пред първа инстанция безплатно процесуално представителство, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв.; осъдил ответника да заплати по сметка на съда държавна такса в размер на 960 лв. (деветстотин и шестдесет лв.) и 933 лв. /деветстотин тридесет и три лева/ за направени и заплатени от бюджета на съда разноси; осъдил ищеца да заплати на ответника сумата от 6

696 лв. направени разноси по делото, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК. С определение, постановено по реда на ч. 248 ГПК, съдът е изменил решението си в частта за разноските, като е намалил размера на присъденото на адв. П. адвокатско възнаграждение на 847, 20 лв.

Въззивното производство е образувано по въззивна жалба на ищеца и на ответника.

Въззивната жалба на А. С. Т. е подадена срещу решението по гр. д. № 162/2018г. на ОС - Благоевград в негова отхвърлителна му част – до размера от 48 000 лв. С доводи, концентрирани върху нарушение на чл. 52 ЗЗД при определяне размера на търсеното обезщетение, се иска отмяна на решението в обжалваната част и вместо това уважаване на иска до посочения размер.

СНББАЗ е оспорил въззивната жалба на ищеца.

Ответникът СНББАЗ също е подал въззивна жалба срещу първоинстанционното решение, но в неговата осъдителна част. Излага доводи, че решението е неправилно, тъй като искът е погасен по давност, съдът неправилно не е признал задължителната сила на оправдателната присъда, по делото не била доказана и причинната връзка между травмата и твърдения механизъм на увреждане. Евентуално счита, че определеното обезщетение е в завишен размер, тъй като не е приложен лимитът на гръцкия спомагателен фонд, отделно от това обезщетението е несъответно на естеството и тежестта на вредите. Счита още, че определеният размер на съпричиняването от 20 % е занижен и следва да бъде определен поне в размер на 50 %. Иска съответна на изтъкнатия порок защита срещу решението.

А. С. Т. е оспорил жалбата на ответника.

В хода на въззивното производство ищецът Т. е починал и неговото процесуално положение е преминало върху наследниците му по закон М. А. С. и С. А. С..

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел, че в полза на ищеца е възникнало вземане срещу ответника в качеството му на Компенсационен орган в размер на 24 000 лв. - обезщетение за неимуществени вреди, вследствие естеството на травматичните увреди и тежестта на увреждането, обстоятелствата, при които е настъпило, претърпените болки, страдания и неудобства, проведеното оперативно планово лечение, възстановяването, възможността за проява на спорадични

болки при определени обстоятелства, редуцирано до този размер поради приноса на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат от 20 %. Присъдил е лихвата за забава, начиная от 21.10.2018г. по арг. от чл. 516, ал. 2 КЗ. Правопогасяващото възражение за давност на ответника е счетено за неоснователно, тъй като исковата молба е подадена по пощата на 21.08.2018г. преди да изтекъл петгодишният срок за предявяването на иска.

Софийски апелативен съд, като въззивна инстанция, в рамките на правомощията си, уредени в чл. 269 ГПК, съобразно и разясненията, дадени в ТР № 1/09.12.2013г. по тълк. дело № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС, намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо в обжалваните части – съдът се е произнесъл по предявения иск макар и при дадена правна квалификация по действащия КЗ. За да приеме, че решението в обжалваните части е допустимо САС съобрази, че българският съд е компетентен да разгледа предявения иск от пострадало лице с „местоживеене“ в страната срещу ответник с „местоживеене“ в страната (вж. и чл. 4 вр. чл. 62 и чл. 63 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, влязъл в сила и приложим към датата на подаване на исковата молба). На следващо място, като косвен резултат от решаващата си дейност въззивният съд счита обжалваното решение за неправилно в обжалваната от ответника част и правилно като резултат в обжалваната от ищеца част.

За да се произнесе, САС взе предвид следното:

Съдът е сезиран с иск на пострадало от ПТП лице срещу Компенсационен орган, каквито функции изпълнява ответникът НББАЗ, за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 48 000 лв., до какъвто размер на иска спорът е пренесен във въззивната инстанция.

Ищецът А. С. Т. твърди, че е пострадал при ПТП, настъпило на 22.8.2013 г. в района на манастир Спитали Месиняс, област Пелопонес, Република Гърция, причинено от С. Т. Л., по чието настояване се качил в задната част на управлявания от нея автомобил, за който се установило, че няма застрахователно покритие, и от който изпаднал поради управлението му с несъобразена скорост. От ПТП, твърди ищецът, е получил фрактура на левия долен крайник и други физически увреди, както и психически травми.

Бил лекуван оперативно двукратно, а в продължение на 4 месеца бил обездвижен и имал нужда от чужда помощ.

Ответникът е оспорил иска, като е заявил, че може пълноценно да се защити срещу него след установяване на съдържанието на приложимото гръцко право. Затова е оспорил с общи възражения механизма на ПТП, противноправното и виновно поведение на водача на автомобила, релевирал е и общо възражение за съпричиняване на вредоносния резултат. Евентуално е оспорил размера на иска с възражения, че в случай на липса на застраховка за увреждащия автомобил обезщетението не може да надвишава 6 000 евро, като щетата се ликвидира от гръцкия гаранционен фонд. Направил е и правопогасяващо възражение за давност, с което е обосновал недопустимост на иска, основано на факта, че исковата молба е постъпила в съда на 23.08.2018г. Възразил е евентуално и, че се дължи лихва за забава след изтичане на два месеца след получаване на исковата молба. В съдебно заседание е заявил позицията си, че в случай, че водачът на МПС няма задължителна застраховка ГО, отговорността на гръцкия гаранционен фонд е лимитирана, като той би бил отговорен за изплащане на обезщетение до размера от 6 000 евро – съгласно закон 489/1976г.

Във връзка със спорните по делото въпроси е установено, че ищецът е претърпял пътен инцидент на 22.08.2013г. в Гърция. По това време е бил на работа там, като св. А. е разказала, че са били „на грозде“. След приключване на работата на нивата, А., който работел от няколко години в Гърция, но разбирал малко гръцки, се качил в каросерията на пикапа, управляван от С. (С.), тъй като тя му казала на гръцки да се качи там. След като тръгнали с пикапа по път, който на места бил на черен, по-късно свидетелката, която се качила в автомобила при попа – съпруг на С., видяла, че пикапът е спрял, а А. е пропаднал в една пропаст и „пищял“, че си е счупил крака. Закарали го в болницата, където останал 2 дни, и откъдето заедно със съпругата си – св. А., дошла от гръцки остров, се прибрали в България.

Св. А., с която ищецът е живял на семейни начала, майка на двете им деца, чийто показания подлежат на преценка по реда на процесуалното правило на чл. 172 ГПК, е разказала, че след като с А. се върнали в България с кола, той бил настанен в Благоевградската болница, където е опериран, поставили му болтове и гипс за 8 месеца, след махането на който започнал

рехабилитация, тя го придружавала в болницата и той бил изцяло зависим от нея; после ползвал две патерици, впоследствие само с една патерица се придвижвал за около година и към м. 03.2019г., когато е проведен разпитът, вече можел да се движи сам, но само на кратки разстояния. Свидетелката твърди, че състоянието му се влошило след втората операция година след инцидента, когато махнали част от поставения в крака материал, вече не можел да работи като майстор и на полето.

В заключението на вещите лица по назначената комплексна експертиза, уточнено в съдебно заседание, изготвено без протокол за ПТП и за оглед на местопроизшествието, е прието, че е възможно по описания в исковата молба начин - при падане от каросерията на пикапа, - ищецът да е получил счупване на външния кондил на лявата подбедрица, лекувано оперативно с поставяне на метална остеосинтеза, която е била извадена частично на 15.12.2014г. Това счупване е причинило трайно затруднение на движенията на крайника на ищеца за около 6 месеца, при възможни продължителни спорадични болки, които първоначално са били с голям интензитет, като към 19.12.2014г., след втората операция, било установено възстановяване на движенията. Откритите по време на болничните престои на ищеца общи заболявания са без причинна връзка с травматичната увреда. Възможно е такъв вид счупване като полученото да се получи и при усукване на крака. Уточнено е още, че ако травмата е причинена при описания в исковата молба механизъм, от въргалинето следва да има и други травми като охлузвания и пр., но в случая няма описание на външния вид на пострадалия при приема му в болница. Вещото лице медик е пояснило и, че в епикризата, удостоверяваща престоя на ищеца в болница в Благоевград, в анамнезата е записано, че увредата му е вдясно вместо на реално установеното от него място вляво.

Съгласно решението на Едночленен съд за леки престъпления Каламата, обвиняемата С. Т. Л. е обявена за невинна, поради съмнения по отношение на първото деяние, - телесна повреда по небрежност, извършено в Спитали, Месиния на 22.08.2013г.; обявена е за невинна и по отношение на второто деяние – нарушение на чл. 43, пар. 2, сл.б/ и пар. 4 от Закон 2696/1999, извършено на същото място на 22.08.2013г. Повдигнатото обвинение е било за управление на автомобила с несъобразена със състоянието на пътя скорост и без водачът да упражнява постоянен контрол

върху автомобила, от което е причинена телесна повреда на ищеца. Първоинстанционният съд, постановил решението, е удостоверил, че обсъденото решение № 3.442/04.12.2018г., към 08.07.2020г. не е обжалвано; не е внасяна молба за обжалване, нито е поискана съответната съдебна преписка от Прокурора към Върховния съд; решението е вписано в специалната книга с окончателни наказателни решения, непреписани окончателно, с пореден номер 784 и дата 04.12.2018г. Не се спори, че между фактическите обстоятелства на повдиганото обвинение и фактически обстоятелства, с които ищецът субстанциира спорното право, измежду които тези за осъществено непозволено увреждане, извършено от водача на автомобила, в който е бил пътник, са идентични.

Според изисканата от въззивния съд информация по реда на ЕКОПИ, съгласно чл. 321 от Гражданския кодекс на РГърция, окончателното решение в гражданския процес не може да се генерира от решение на наказателен съд, като за илюстриране на правните последици на акта на наказателния съд е изпратено и решение № 4/2020г. на Ареопага – Върховния касационен съд в Гърция. В мотивите към това решение е записано, че гражданският съд може да се отклони от преценката на наказателния съд с абсолютно мотивирано решение, като не може да използва оправдателното решение, за да почерпи аргументи за вината на подсъдимия.

„ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД е посочило в писмо до ищеца от 20.08.2018г., че след направеното проучване от гръцката компания „ERGO General Insurance Company S.A.“, е отговорено, че не тя потвърждава наличие на застрахователно покритие към датата на настъпване на ПТП от 22.08.2013г., като цитираната в писмото полица е била с валидно покритие до 11.08.2013г., поради което тази компания, чрез представителя си, не дължи застрахователно обезщетение.

Не се спори, че, съгласно и установеното съдържание на гръцкото право, водачът на движещия се автомобил в Гърция следва да има сключена застраховка „Гражданска отговорност (Президентски декрет 237/1986г., който кодифицира нормите на Закон 489/1976г. за задължителното застраховане при ПТП). При липса на застраховка ГО се прилага чл. 19 от Президентски декрет 237/1986г., като в този случай обезщетението, което плаща спомагателният фонд поради психическа травма не може да надвишава 6 000

евро, а в случай на телесна повреда се прилагат минималните граници, посочени в чл. 6, пар. 5 за застрахователните суми, които от 01.06.2012г. в случай на телесна повреда е 1 000 000 евро на пострадал.

Основната разпоредба, която предвижда задължение за обезщетение поради неправомерни действия в Гърция, е чл. 914 от Гражданския кодекс. Според нея, който нанесе на друго лице щети по своя вина е задължен да му изплати обезщетение. Гръцкият институт за национално и чуждестранно право е разяснил, че предпоставки на отговорността поради неправомерно действие по гръцкия закон са а./човешко поведение, б./ незаконно, в/виновно, г/ нанасяне на щета, д/ причинно - следствена връзка между незаконното поведение и нанесената щета. Вината, чиято степен е без значение за определянето на обезщетението, е във формата на умишъл и небрежност (лека и тежка) – чл. 330 ГК. Според чл. 932 от гръцкия ГК, в случай на непозволено увреждане, съдът може да присъди разумно, по негова преценка, обезщетение за морални щети, включително на този, който е претърпял увреждане на здравето. При допринасяне по собствена вина за щетата съдът може да не присъди обезщетение или да го намали (чл. 300 ГК). Според чл. 937 от гръцкия ГК общата деликтна отговорност за съответните претенции се погасява с петгодишна давност, която започва да тече от момента, в който пострадалият е узнал за вредата/щетата и за лицето, дължащо обезщетение, при всички случаи обаче срокът на давност на претенцията изтича след изтичането на двадесет години от датата на акта.

Съгласно чл. 284, ал. 1 КЗ (отм.), Бюрото в качеството си на Компенсационен орган заплаща обезщетение на увредено лице, пребиваващо в Република България, когато: 1. застрахователят на виновния водач или неговият представител за уреждане на претенции в Република България не е изпълнил задълженията си в срока по чл. 271, ал. 1, или : 2. застрахователят на виновния водач не е назначил представител за уреждане на претенции в Република България. Съгласно чл. 284, ал. 3 с. а., Бюрото в качеството си на Компенсационен орган заплаща обезщетение на увредено лице, пребиваващо в Република България, и когато: 1. не е възможно да се определи моторното превозно средство, което е причинило застрахователното събитие в държава членка, различна от Република България; 2. в двумесечен срок от настъпването на застрахователното събитие в държава членка, различна от Република България, не може да се определи застрахователят на виновния

водач, или 3. застрахователното събитие е настъпило в Република България и е причинено от моторно превозно средство по чл. 259, ал. 3, т. 2. В качеството си на Компенсационен орган ответникът изплаща обезщетения на увреденото лице в хипотезите по чл. 284 КЗ (отм.), като съгласно чл. 285, ал. 6 КЗ (отм.) функциите му се състоят в уреждане на претенции в случаи, които подлежат на обективно установяване и дейността му се ограничава до проверка дали е отправена претенция за обезщетение по установения ред и в предвидените срокове, без да се прави преценка по същество, а отказите за плащане по чл. 284 КЗ (отм.) се мотивират.

Съгласно чл. 285, ал. 1 КЗ (отм.) увреденото лице предявява претенцията си за изплащане на обезщетение пред Компенсационния орган с писмено заявление, придружено от доказателствата, с които лицето разполага. Според чл. 285, ал. 2 КЗ (отм.), срокът за произнасяне на Компенсационния орган не може да бъде по-дълъг от два месеца от датата на предявяване на претенцията. След изтичане на срока по изречение първо Компенсационният орган дължи законната лихва до датата на плащането. Разноските по определяне и изплащане на обезщетението са за сметка на виновния водач или за сметка на Компенсационния орган в случаите по чл. 284, ал. 3, т. 1. При получаване на заявление по ал. 1 Компенсационният орган незабавно уведомява за това обстоятелство и за срока по ал. 2 следните лица: 1. застрахователя на виновния водач или неговия представител за уреждане на претенции; 2. институцията, натоварена да действа като компенсационен орган в държавата членка, където е установен застрахователят, и 3. виновния водач, ако са известни самоличността и адресът му (чл. 285, ал. 3 КЗ - отм.). Нормата на чл. 285, ал. 4 КЗ (отм.) гласи, че производството пред Компенсационния орган се прекратява, ако в срока за произнасяне увреденото лице получи надлежно обезщетение от виновния водач, от застрахователя или от трето лице, освен в случаите, когато е получено плащане по застраховка "Живот" или застраховка "Злополука".

В конкретния случай, съобразно вече посоченото, съдът е сезиран с искова претенция срещу ответника, изпълняващ функции на Компенсационен орган, като по делото не се спори, че не е установен застрахователят на лицето, сочено за виновен водач за настъпването на ПТП в Гърция (чл. 284, ал. 3, т. 2 КЗ отм.). В настоящото исково производство и в приложение на чл. 154, ал. 1 ГПК пострадалото лице следва да установи осъществяването на

всички предпоставки за отговорността на конституирания ответник, а ответникът да докаже своите правоизключващи правата на пострадалото лице и отговорността си възражения.

По приложимото обективно материално право към процесното непозволено увреждане, с характер на застрахователно събитие, въз основа на което сезираният български съд е задължен да разреши спора:

Съгласно чл. 4, § 1 от Регламент ЕО № 864/2007г. на Европейския парламент и на Съвета относно приложимото право към извъндоговорни задължения („Рим II“), приложимото право към извъндоговорни задължения, произтичащи от непозволено увреждане, е правото на държавата, в която е настъпила вредата, независимо в коя държава е настъпил вредоносният факт и независимо в коя държава или държави настъпват непреките последици от този факт. Съгласно съображение № 17 от уводната част на Регламента, приложимото право следва да бъде определено въз основа на мястото, където е настъпила вредата, независимо от държавата или държавите, в които биха могли да настъпят непреките последици... като при дела за имуществени или неимуществени вреди, държавата, в която е настъпила вредата, следва да бъде държавата, в която са претърпени болките и страданията или съответно е увредено имуществото. Общото правило в регламента следва да бъде принципът за приложение на правото на държавата, в която е настъпила вредата (*lex loci damni*), предвиден в чл. 4, § 1. Обхватът на приложимото право спрямо спорното правоотношение е уреден в чл. 15 от Регламента, което означава, че въз основа на приложимото право ще определи дали е противоправно деяние, вреда, има ли причинна връзка между вредата и противоправното деяние, необходимо ли е установяване на вина (или съществува законова презумпция). Особените повелителни норми на правото на сезирания съд обаче не могат да бъдат ограничавани от прилагането на Регламента (чл. 16 от Регламента).

Въззивният съд, на основание приетото по-горе, намира, че предявеният иск е неоснователен. При постановен акт на наказателния съд, с който подсъдимата е оправдана в извършването на престъпления от обективна и субективна страна, съвпадащи като деяния с непозволеното увреждане, на което е основан искът, който акт не изключва съгласно приложимото материално право априори деликтния характер на деянието/та,

при собствения си анализ на доказателствата по делото САС приема, че не е установен механизъм на ПТП като описания в исковата молба. Св. А., разпитана в настоящото производство, не е очевидец на ПТП, като същата съобщава, че ищецът е пропаднал в пропаст без да е възприела причината за изпадането от автомобила и „пропадането“ в пропаст, като по делото не са установени и следи по тялото на ищеца от такова пропадане. Следователно поведението на водача на автомобила във връзка с травматично увреждане на ищеца, установено от експертното заключение, за последиците от което е разказала и св. А., не е доказано да е било противоправно, съответно виновно и в причинна връзка с твърдения вредоносен резултат. Както се посочи, със заключението на изслушаната по делото експертиза, в което вещите лица, въз основа и на доказателства, които не са събрани в настоящото производство (чл. 163 и сл. ГПК), а в протеклото наказателно производство (в което соченото за делинквент лице е оправдано при събран по-обеман доказателствен материал), които съдът не може да вземе предвид, дават само хипотетичен, макар и вероятен, отговор какъв е бил механизмът на причиняване на травматичната увреда, като посочват и друг възможен начин на настъпването ѝ. Ето защо, въззивният съд, при оценка на заключението на процесната експертиза, прие само за вероятен извода за механизъм на ПТП като описания от ищеца, доколкото заключението почива на свидетелски показания, които не са дадени в настоящото производство (с изключение на тези на св. А.), ценени от наказателния съд в посока оправдаване на подсъдимата, макар и поради съмнения, за причиняване на телесна повреда. По така изложените съображения установеното по делото не налага категоричен извод, че с поведението си водачът на автомобила е осъществила непозволено увреждане чрез нарушаване на конкретно правило за движение. При това положение, поради непроведено от ищеца, носещ тежестта на доказване, пълно доказване на основанието на иска, искът, разглеждан в настоящото производство, основан на деликтно поведение на водача на МПС, чиято отговорност не може да ангажирана, съответно няма основание да бъде осъден и ответникът, е неоснователен. Поради извода за неоснователност на иска поради недоказан фактически състав на непозволеното увреждане е безпредметно произнасянето по останалите възражения от защитата по същество на ответника, вкл. по правопогасяващото възражение за изтекла давност за предявяване на иска.

По всички изложени съображения предявеният иск подлежи на отхвърляне, поради което осъдителната част от първоинстанционното решение като неправилно подлежи на отмяна и вместо това искът до размера от 24 000 лв. – на отхвърляне. В останалата обжалвана от ищеца част решението е правилно като резултат и следва да се потвърди. При този изход на спора, на отмяна подлежи и решението в частта, в която в тежест на ответника е възложено заплащането на разноски. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, в полза на ответника по иска се присъждат разноски по делото, на база изчисленията на първоинстанционния съд, в размер на още 2 114, 53 лв. За въззивното производство, на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 5 ГПК, правоприемниците на ищеца – ответник по въззивната жалба на ответника следва да заплатят на ответника 480 лв. - държавна такса за възивно обжалване; 1 103, 20 лв. – разноски за производството и 2 364 лв. с ДДС – платено адвокатско възнаграждение за защита във въззивното производство, намалено от съда до този размер на основание чл. 78, ал. 5 ГПК поради това, че в настоящото производство не са събирани нови доказателства и делото е разгледано в повече от едно съдебни заседания поради изисканата служебно от съда информация по ЕКОПИ.

Така мотивиран, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 904180 от 3 ноември 2020г. по гр. д. 162 /2018г. на Окръжен съд - Благоевград, изменено с определение № 900331 от 2 март 2021г., в частта му, в която предявеният иск е уважен до размера от 24 000 лв. ведно със законна лихва, както и в частта, в която в тежест на ответника е възложено заплащането на разноски и вместо това:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от А. С. Т., чието процесуално положение е преминало върху правоприемниците му М. А. С. и С. А. С., срещу Националното бюро на българските автомобилни застрахователи, за заплащане на сумата 24 000 лв. - обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на ПТП, настъпило на 22.8.2013г. в района на манастир Спитали Месиняс, област Пелопонес, Гърция, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 21.10.2018г.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 904180 от 3 ноември 2020г. по гр. д. 162

/2018г. на Окръжен съд – Благоевград в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА М. А. С., ЕГН *****, и С. А. С., ЕГН *****, да заплатят на Националното бюро на българските автомобилни застрахователи, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата 2 114, 53 лв. – разноси за първоинстанционното производство и на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 5 ГПК сумата 3 467, 20 лв. – разноси за въззивното производство.

Решението може да се обжалва, при условията на чл. 280 ГПК, в едномесечен срок от връчването му пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____